

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΨΑΛΛΙΔΙ

TΡΕΙΣ γυναίκες είχε δ. Γενή Βέης, δ. ύπουργός του Σουλτάνη Χαμήτ, ένας ώραίος και ψηλόσωμος ἄντρας. Και τις ἀγαπούσε και τις τρεῖς μὲ τὸν ἴδιο φλογερὸν ἔρωτα. Ξεχωριστή, δύμως, προτίμησι αἰσθανότανε γιὰ τὴν Ἀζιζίέ, ποὺ ἦταν ὅμορφη σὰν τὸ φεγγάρι, δροσερὴ σὰν μαγιάτικο τριαντάφυλλο και χαριτωμένη σὰν ἐρωτευμένη περιστέρα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλλονή της, ἡ Ἀζιζίέ είχε και πολλὰ ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα. Τὸ μοναδικὸν ἐλάττωμα τῆς τέλειας αὐτῆς γυναίκας, ἦταν ποὺ ζήλευε τὶς εύρωπαίες γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους.

“Οταν δ. Γενή Βέης γυρνοῦσε τὸ βράδυ στὸ κονάκι του, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ Ἑγιούπ, στὴν Σταμπούλ, ἡ τρεῖς γυναίκες του τρέχανε νὰ τὸν προϋπαντήσουν, νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ξαπλώσῃ στὸ ντιβάνι, νὰ τοῦ φέρουν τὸ ἀντερί του και σερπέτια νὰ δροσιστῇ... Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ τὶς ἀγαπούσε και τὶς τρεῖς; Μά, δύπως εἴπαμε παραπάνω, δ. Γενή Βέης ἀπ' ὅλες ἀγαπούσε περισσότερο τὴν Ἀζιζίέ.

Μιὰ μέρα δ. Γενή Βέης χάρισε σὲ κάθε γυναίκα του και ἀπὸ ένα χρυσὸν ψαλλίδι. Τὰ τρία αὐτὰ ψαλλίδια τοῦ τὰ είχε στείλει δῶρο δ. Βαλῆς τῆς Σμύρνης. Τὴ μέρα ἐκείνη, ἡ γυναίκες του τὸν περιποιήθηκαν μὲ μεγαλύτερη προθυμία και τὰ χάδια τους ἦταν πιὸ θερμά. Και ἡ μέρες κυλούσανε γαλήνιες, χωρὶς καμμιὰ θλῖψι, κανένα σύνεφο...

“Ωστόσο, ένα πρωΐ, δυσάρεστα νέα χάλασαν τὴν ἡσυχία στὰ σελαμλίκια και τὰ χαρέμια. Μιὰ μεγάλη ἀνταρσία είχε σηκωθῆ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία κ' ἰδίως στὴν Μακεδονία και στὰ παράλια τῆς θάλασσας τοῦ Μαρμαρᾶ και τοῦ Αιγαίου. Οἱ “Ελληνες τῆς Τουρκίας, ποὺ ἔξακολουθοῦσαν ν' ἀγωνίζωνται γιὰ τὴν ἐλευθερία τους, οἱ Ἰσραηλίται ποὺ ἥθελαν ν' ἀποκτήσουν τὴν οἰκονοκή ἀνεξαρτησία τους, οἱ Ἀρμένιοι ποὺ βαρέθηκαν νὰ σφάζωνται ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὅλοι οἱ ὑπόδουλοι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ζητούσαν τῷρα ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν τυραννικὴ κυριαρχία τοῦ Σουλτάνου Χαμήτ.

Και, ξαφνικά, ἡ ἐπανάστασι ξέσπασε σὰν βόμβα και κλόνισε τὰ θεμέλια τοῦ Χαλιφάτου. “Υστερὸν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, δ. ἀρχιεπαναστάτης Ἐμβέρο πασᾶς ἔξουσίας τὴν Θεσσαλονίκη. Ο Κόκκινος Σουλτάνος ἐκθρονίστηκε και φυλακίστηκε στ' Ἀνάκτορα τοῦ Τσεραχάν. Οἱ νεότουρκοι θριαμβεύανε... Ο Γενή Βέης, πιστὸς στὸν Χαμήτ και στὸν μεγάλο Βεζύρη, ύπεβαλε τὴν παραίτησί του.

Και τότε, ἀρχισε γιὰ τὴν Τουρκία μία περίοδος τρομοκρατίας, φυλακίσεων και θανατικῶν ἐκτελέσεων. Η τάξις είχε διασπασθῆ στὴν ἀπέραντη αὐτοκρατορία. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀνθρώπων ζωντανός. Οἱ λησταὶ λυμανόντουσαν στὶς ἐπαρχίες.

Μά δ. Γενή Βέης ἀλλαξε σιγά-σιγά ίδευλογία. Κατάλαβε και δ. ἰδιος πὼς οἱ νεότουρκοι ἀποτελούσανε μιὰ μεγάλη πρόδοιο γιὰ τὴν καθυστερημένη Τουρκία. Προσεχώρησε κι' αὐτὸς στὸ κόμμα τους, μὲ τὸν φανατισμὸν τοῦ νεοφύτου. Τὸ σελαμλίκι του μετεβλήθηκε σὲ λέσχη και στὸ χαρέμι του ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ ἡ παλῆ πειθαρχία. Η Ἀζιζίέ βρήκε ἐπὶ τέλους τὴν εὔκαιρια νὰ διαβάζῃ γαλλικὰ περιοδικὰ και μυθιστορήματα. Και ἀρχισε νὰ λαχταρᾶ περισσότερο ἀπὸ κάνε ἄλλη φορὰ τὴν ἐλεύθερη ζωὴ τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης... Πόσο θὰ ἥθελε κι' αὐτὴ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χαρέμι, ποὺ τῆς φαινότανε φυλακή, και ἀς είχε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου!.. Πόσο θάθελε νὰ ταξιδιώψῃ σὲ ξένες χῶρες νὰ δῆ πῶς ζούσανε ἡ ἄλλες γυναίκες ποὺ δὲν ἦταν υποχρεωμένες νὰ κρύθωνται ἀπὸ τοὺς ἄντρες...

Στὸ μεταξύ, δ. Γενή Βέης, ἀπασχολημένος μὲ τὴν μελέτη διαφόρων συστημάτων ἀναδιοργανώσεως τῆς Τουρκίας, είχε παραμελήσει τὸ χαρέμι του. “Ενα βράδυ, καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραφε τὶς γνῶμες του γιὰ τὸ ζήτημα τῆς χειραφέτησεως τῶν Ὀθωμανίδων. Τὸ πρόσθημα αὐτὸν συγκριτοῦσε τότε τὴν προσοχὴ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΑΥΠΤΩ ΚΑΙ ΣΟΥΔΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

“Ως καὶ ἄλλοιτε ἀδηλώσαμεν ἀπὸ διετίας καὶ ἐντεῦθεν οὐδεὶς πλέον ἀντιπροσωπεύει τὸ περιοδικόν μας, ἐν Αιγύπτῳ καὶ Σουδάν. “Οστις δὲ θέλει νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς εἰς τὸ «Μπουκέτο» ὁφείλει νὰ ἀποστείλῃ ἀπευθείας εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Τὴν στιγμὴ κείνη, ένας υπηρέτης

ΤΟΥ Ζ. ΝΟΥΡΑΝΤΙΝ

της εἰδοποίησε τὸν Γενή Βέη ὅτι τὸν ζητούσανε ἀπὸ τὸ Κομιτᾶτο τῆς ‘Ενώσεως και Προόδου. Κ' ἐκεῖνος ἔφυγε ἀμέσως.

“Υστερὸν ἀπὸ λίγη ώρα, μπῆκε στὸ γραφεῖο ἡ Ἀζιζίέ. Πλησίασε στὸ τραπέζι, εἶδε ἀνοικτὸ τὸ τετράδιο, στὸ δόποιο ὃ ἄντρας τῆς ἔγραφε τὶς σκέψεις του γιὰ τὴν χειραφέτησι τῶν Ὀθωμανίδων και ἀρχισε νὰ διαβάζῃ. Οἱ στοχασμοί, δύμως, τοῦ Γενῆ Βέη τὴν ἔκαναν νὰ λυπηθῇ, γιατὶ εἶδε πῶς είχε διαφορετὲς γνῶμες ἀπὸ αὐτὸν. Και ἡ Ἀζιζίέ, περίλυπη και μελαγχολική, πῆρε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἓνα βιβλίο ποὺ ἴστοροῦσε τὰ κατορθώματα τῶν παληῶν σουλτάνων. Τὰ βλέμματά της πέσανε σὲ μιὰ περικοπή, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σφίξῃ τὶς μικρὲς γροθιές της μὲ λύσσα και ἀπελπισία. Τὶ περιφρονητικὰ ποὺ μιλούσανε γιὰ τὶς γυναίκες τὰ παληὰ τούρκικα βιβλία... Η Ἀζιζίέ πήρε τὸν τόμο αὐτὸν, πῆγε στὸ δωμάτιο της, ἔπεισε σ' ἓνα ντιβάνι και ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

“Οταν δ. Γενῆ Βέης γύρισε σπίτι του, βρήκε τὴν Ἀζιζίέ ἀπλωμένη στὸ κρεβάτι. Τῆς είχε περάσει ἡ μεγάλη λύπη. Μόλις εἶδε τὸν ἄντρα της, ἔδωσε στὸ πρόσωπό της ἔκφρασι γελαστή. Ο Γενῆ Βέης κάθησε κοντά της κι' ἀρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ διάφορα ζητήματα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ἀζιζίέ εἶπε στὸν ἄντρα της ὅτι καθώς ἐμαθε, μιὰ κυρία ντὲ Ροσπρέν, ἀπὸ τὸ Παρίσι, γύριζε τὰ χαρέμια διαφόρων Τούρκων πολιτικῶν, ντυμένη χανούμισσα, και ὅτι ἵσως νὰ πάγανε και στὸ δικό τους τὸ κονάκι. Μά δ. Γενῆ Βέης δὲν ἔδειξε μεγάλη χαρὰ ἀκούγοντας τὴν εἶδος αὐτῆς. Η Ἀζιζίέ τὸ κατάλαβε αὐτὸν και, γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, τὸν ρώτησε: — Φοβᾶσαι ἀκόμη τὶς εύρωπαίες;

‘Ο νεότουρκος ταράχητης. Πρώτη φορὰ ἄκουγε μιὰ γυναίκα του νὰ μιλάῃ ἔτσι, μέσα στὸ χαρέμι του. Ξύπνησαν στὴν καρδιά του τὰ ἔνστικτα τοῦ Τούρκου, ποὺ ἔμαθε ἀνέκαθεν νὰ θεωρῇ τὴν γυναίκα κατώτερο πλάσμα.

— Λυπάσαι ἐπειδὴ δὲν εἰσαι κ' ἔσυ ἐλεύθερη νὰ ταξιδεύῃ διόπτε θέλεις, δύπως ἡ Παρισινὴ αὐτῆς; ρώτησε τὴν γυναίκα του.

— Ναι! ἀποκρίθηκε ἀπότομα ἡ ἐκνευρισμένη Ἀζιζίέ, κυττάζοντας τὸν ἄντρα της στὰ μάτια.

“Εφτασε ἡ μονολεκτικὴ αὐτὴ ἀπάντησι γιὰ νὰ καταλάβῃ δ. Γενῆ Βέης πὼς ἡ νέες ἰδέες είχαν δηλητηριάσει τὸ χαρέμι του. ‘Ωστόσο, δὲν εἶπε τίποτα. “Ενας ἄλλος Τούρκος, θὰ σήκωνε ἵσως τὸ χέρι του και θὰ χτυποῦσε τὴν γυναίκα ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἔτσι. Μά δ. Γενῆ Βέης δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό. Περιωρίστηκε μονάχα νὰ σηκωθῇ και νὰ φύγῃ ἀμίλητος και σκυθρωπός.

‘Η Ἀζιζίέ τὸν εἶδε μὲ τρόμο νὰ φεύγῃ ἀπὸ κοντά της, χωρὶς νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ και νὰ τὴν φιλήσῃ. Τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε μὲ θυμωμένη φωνὴ νὰ τῆς λέῃ:

— Φύγε! Σὲ διώχνω! Τὸ σπίτι αὐτὸν δὲν εἶνε πειὰ δικό σου!..

Και γιατὶ ὅλα αὐτά; Γιατὶ τόλμησε νὰ πῆ ὅτι ζήλευε μιὰ εὐρωπαία... Η Ἀζιζίέ ἔνοιωθε τὸ μυαλό της νὰ σαλεύῃ. Τὴν είχε πιάσει πυρετός. Πηγαίνοερχότανε στὸ δωμάτιο μὲ νευρικὰ θήματα, χειρονομῶντας και παραμιλῶντας. “Έκανε σὰν νὰ τὴν βρῆκε μιὰ μεγάλη συμφορά.

Μιὰ ἀχτῖδα τοῦ ἡλιού, περνῶντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔπεισε στὸ χρυσὸν ψαλλίδι ποὺ είχε χαρίσει καποτε δ. Γενῆ Βέης στὴν γυναίκα του. Τὸ ψαλλίδι πέταγε λάμψεις. Η Ἀζιζίέ πλησίασε σὰν ὑπνωτισμένη, πήρε τὸ ψαλλίδι, ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἔθγαλε τὴ γλώσσα της και τὴν ἔκοψε—ἐπειδὴ ἡ γλώσσα αὐτὴ τόλμησε νὰ πῆ τὴ λέξι τοῦ ζήλευε τὶς εύρωπαίες γιὰ τὴν ἐλεύθερη ζωὴ τους.

Τὸ στόμα της πλημμύρισε αἷματα... Φρικαλέα, βραχινή, ἀναρριθμητική πόνου βραυγή πόνου βραυγή της... Κ' ἔπεισε ἀναίσθητη στὸ ντιβάνι, κοντά στὸν ἀνοιγμένο τόμο ποὺ ἴστοροῦσε τὰ κατορθώματα τῶν παληῶν σουλτάνων.

“Ο Γενῆ Βέης ἔτρεξε ἀμέσως κοντά στὴν γυναίκα του, μόλις ἔμαθε τὸ δυστύχημα. Οἱ γιατροί τοῦ εἶπαν πὼς δὲν εἶχαν μεγάλες ἐλπίδες νὰ ζήσῃ ἡ Ἀζιζίέ. Μά, και ἀν ζούσε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ... Ο νεότουρκος, τσακισμένος ἀπὸ τὸν πόνο, κάθησε στὸ ντιβάνι κ' ἐπικαστε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια. “Εμεινε κάμπιοση ώρα στὴν στάσι αὐτὴν, προσπαθῶντας νὰ μαντέψῃ τοὺς λόγους ποὺ ἔκαναν τὴν Ἀζιζίέ νὰ πάρῃ ξαφνικὰ μιὰ ἀπόφασι τόσο τρομερή... “Οταν σήκωσε τὸ πρόσωπό του, τὰ βλέμματά του πέσανε στὸ βιβλίο και στὴν

(Συνέχεια στὴν σελίδα 44)

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, Ο ΒΡΑΝΑΣ Κ' Η ΓΚΑΦΦΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 4)

Ἐλαττώνη, ἐνίσχυε καὶ σταθεροποιοῦσε... Σήμερα βρίσκομαι μπροστά στὴ βεβαιότητα! 'Η ἀνακάλυψις ἔκείνου τοῦ κουμπιοῦ, ἵπηρε γιὰ μένα ἀποκάλυψις! "Οσο τερατῶδες κι' ἄν φυίνεις τὸ πρᾶγμα, οἱ συλλογισμοὶ μου δὲ μ' ἀπάτησαν..."

Καὶ μ' ἔξαρσι ἄρχισε ν' ἀναλύῃ τὴ σειρὰ δλῶν τῶν συλλογισμῶν, ποὺ τὸν εἶχαν δῆγγήσει στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ εἰσαγγελέας, ἥταν ἔνοχος! Καὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν παραδεχόταν, ἥτων πὼς τὸ πειστήριο-κουμπάκι εἶχε πέσει, ἵσως, ἀπ' τὸ χέρι του, δτῶν δλοὶ οἱ δικαστικοὶ, δλοὶ οἱ διάφοροι ἀρμόδιοι, ἄλλοι κατὰ καθῆκον, κι' ἄλλοι ἀπὸ γενικώτερο ἐπαγγελματικὸ ἐνδιαφέρον, εἶχαν τρέξει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος, κ' εἶχαν κάνει ἔρευνες καὶ ἀναπυραστάσεις γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν, καθένας, τὶς ἀπόψεις του, καὶ εἶχαν σκύψει ἐπανειλημμένως, καὶ εἶχαν περπατήσει μὲ τὰ τέσσερα, γιὰ νὰ βροῦν καὶ γιὰ νὰ δοῦν ἀποτυπώματα, μὲ σύνεργα καὶ φακούς στὸ χέρι...

Αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, τὸ τόσο φυσικό, τοῦ φυινόταν τόσο ἀπλὸ κ' ἐύκολονόητο, λογικῆς τόσου χονδροειδοῦς, ποὺ γιὰ ἔναν ἀστυνομικὸ μὲ δσφρησι, καταντοῦσε σκάνδαλο νὰ τὸ υἱοθετήσῃ! Κι' αὐτὸς ζητοῦσε, διαρκῶς, «πίσω ἀπὸ τὰ φαινόμενα», κατὶ τὸ ἀσυνήθιστο, τὸ συνταρακτικό, τὸ ἐξεζητημένο, τὸ περίπλοκο... Καὶ τὸ ἄλλο, πού, ἐπίσης, δὲν δεχόταν, ἥταν ἡ ὀλοφάνερη γιὰ δλους, ἔνοχὴ τοῦ κατηγορούμενου....

Τώρα, τί σχέσι μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ, μεταξὺ τοῦ φτωχοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου θύματός του, μόνο τοῦ Γιαννάκη τὸ μυαλὸ ἥταν ἵκανὸ νὰ σοφιστῇ! Καὶ εἶχε πλάσει, γι' αὐτό, ὁ ἀθεόφοβος, ἔνα μυθιστόρημα ὀλάκερο, μ' ἔρωτες, μὲ μίση, μ' ἀπιστίες, μὲ σκοτεινὰ κι' ἀνομολόγητα συμφέροντα, μὲ μυστηριώδεις συναντήσεις, — ποὺ μπροστά του, ἀσφαλῶς, θὰ ὠχριοῦσαν δλα τὰ λαϊκὰ μυθιστορήματα τῆς συνοικίας καὶ τῶν περιπέρων...

«Ο Καβάσιλας, δλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ παρακολουθοῦσε μ' ἔνα ψόφο σαρκασμοῦ καὶ ὑπερτάτης θυμηδίας, ψόφος ἀνθρώπου ποὺ διασκεδάζει, — ἄλλα συγχρόνως καὶ μ' ἔνα βαρὺ ψόφος πληγωμένης ἀξιοπρεπείας...

Κι' δτων ἄκουσε τὴ φράσι τοῦ Γιαννάκη:

— «Οσο γιὰ τὸ πτωχὸ κι' ἀξιολύπητο θύμα τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, μόνον οἴκτος ἀπέραντος χωρεῖ! 'Η στάσις του, ἡ συμπεριφορά του, τὸ ἀποθλακωμένο του τὸ βλέμμα, αὐτὸς ὁ τρόπος ποὺ μᾶς ἀτενίζει, μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀνευθύνου διανοητικῆς του καταστάσεως! Πρόκειται περὶ ράκους ἀνθρωπίνου, περὶ ἀκάκου κι' ἀθλασθοῦς ἀνθρωπαρίου, ἵσως ἀποκρουστικοῦ στὴ θέση — ἀλλά, κατ' ούσιαν ἀκινδύνου καὶ τελείως ἀνικάνου νὰ πειράξῃ, ἔστω καὶ τὸ μικρότερο ζωῦφιο...

«Οταν ἄκουσε, λοιπόν, αὐτὰ τὰ λόγια, πετάχτηκε δλόρθος ἀπὸ τὴ θέση του, σὰν ταῦρος ἔξαγριωμένος, κ' ἔκανε νὰ χυμήξῃ καταπάνω του — κι' ἄν δὲν ἐπεφτάν οἱ ἄλλοι δίπλα του, θὰ τὸν εἶχε κάνει κομμάτια...

— Ρὲ σύ, τοῦ φώναξε, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ κακό του, γιὰ ποιῶν τὰ λές, αὐτά, ρέ! Ξέρεις τί σου κάνω ἔγω, ρέ! Στὸ πὶ καὶ φῖ σου τὸ στρίθω τὸ λαρύγγι, δπως τὸ σριψι καὶ τὴ συχωρεμένης...

* * *

Τέτοιο ἥταν τὸ ἄδοξο τὸ τέλος τῆς σταδιοδρομίας τοῦ Γιαννάκη! 'Η φράσι «σὰν τὴ γκάφφα τοῦ Γιαννάκη», ἔμεινε χρόνια στὶς ἐφημερίδες... Κι' ὁ ίδιος, πικραμένος ἀπὸ τότε, κ' ἐντελῶς ἀπογοητευμένος, ἀποσύρθηκε στὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε καὶ τελείωσε τὴν ἀφανῆ ζωὴ του, κάνοντας τὸ δημοσιογράφο σὲ κάποιο φύλλο ἔπαρχιακό...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΨΑΛΛΙΔΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 16)

σελίδα ποσ εἶχε βρέξει ἡ 'Αζιζιέ μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὸ αἷμα της. Καὶ δὲν διάβασε τὰ ἔξῆς :

«... 'Υστερ' ἀπὸ τὴν κατάκτησι, ὁ σοιύτανος ξίτησε νὰ μάθη ποῖος εἶχε σπείρει τὴν ἀνταρσία στὶς ἐπαναστατημένες χῶρες. Καὶ δτων ἔμαθε τὴν ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ, διέταξε νὰ κόψουν τὸν γλῶσσα τριάντα χιλιάδων γυναικῶν, γιατὶ αὐτὲς ξεσήκωσαν τὸν κόσμο σ' ἐπανάστασι. Κ' ἔτοι μωνάχου ἡ Αντοκρατορία βρῆκε τὴν ἴσυχια της γιὰ μὰ γενεά...»

'Ο νεότουρκος κατάλαβε τότε γιατὶ ἡ 'Αζιζιέ ἔκοψε τὴ γλῶσσα της...

Καὶ δτων εἶδε στὸ πάτωμα τὸ ματωμένο χρυσὸ ψαλλίδι, ἔσκυψε, τὸ πῆρε καὶ τὸ βούτηξε σ' ἔνα ποτῆρι νερό... Καὶ τὸ ποτῆρι αὐτὸ τὸ ἀδειασε δλόκληρο, σμίγοντας τὸ κοκκινωπὸ ύγρὸ μὲ τὰ δάκρυα του...

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΣΟΥ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 9)

νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὴν συντρο φιά μου.

Καὶ μ' ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἐγκατέλειψε τὸν Ρενὲ καὶ πῆγε νὰ συνεχίσῃ τοὺς λωποδυτικοὺς ἄθλους του.

«Οσο γιὰ τὸν Ρενὲ, αὐτὸς πῆγε νὰ βρῆ τὸν νέο διοικητὴ τῶν κατέργων τῆς Γουιάνης γιὰ νὰ συνεννοθῇ μαζύ του γιὰ μιὰ μεγάλη προμήθεια κρέατος, τὴν δποία ἐπρόκειτο νὰ στείλῃ στὴν ὄλλανδικὴ Ιουάνη καὶ φυσικὰ ἦθελε σχετικὴ ἄδεια.

Γιὰ τὸν Ρενὲ Ζάν, τὸν πλυύσιο ζωέμπορο, δλα ἥταν εὔκολα κι' δλες ἡ δουλειές του γινόντουσαν, φθάνει νὰ σκορποῦσε μερικὰ χρήματα. Στὸ Σαίν-Λωράν δλοὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν σεβόντουσαν. «Ενας μάλιστα πλούσιος κτηματίας τῆς Γουιάνης τοῦ εἶχε προτείνει νὰ τὸν παντρέψῃ μὲ τὴν κόρη του μιὰ ἔξυπνη καὶ πεντάμορφη νέα. Κι' ὁ Ρενὲ ποὺ ἦθελε τώρα νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ τὶς φασαρίες των, εἶχε δεχθῆ αὐτὴν τὴν πρότασι καὶ εἶχε δρίσει ἀκόμη καὶ τὴ μέρα τῶν γάμων του.

— «Αμα θὰ παντρευτῷ, δήλωνε στὸν σύντροφό του, θὰ ξεπουλήσω δλα τὰ ζῶα μου καὶ θὰ πάω νὰ ζήσω μὲ τὴ γυναῖκα μου σ' ἔνα ήσυχο καὶ μακρυνό μέρος γιὰ νὰ μπορῶ νὰ χαρῶ τὴν εὔτυχία μου.

Μὰ δὲν ἥταν τυχερὸ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ δνειρό του. Λίγες μέρες πρὶν τοῦ γάμου του, δ σύντροφός του, ἀφοῦ πῆρε δλα τὰ λεφτὰ ποὺ βρῆκε στὸ ταμεῖο τοῦ Ρενέ, πάνω ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, τὸ ἔσκασε κρυφά καὶ ἐξηφανίσθη. Πρὶν φύγη δμως ἔγραψε ἔνα γράμμα στὸν διοικητὴ τῶν κατέργων τῆς Γουιάνης, στὸν δποίο τοῦ ἀπεκάλυπτε πῶς εἶχαν δραπετεύσει καὶ τὶς εἶχαν ἀπογίνει οἱ δυὸ κατάδικοι, δ 'Αντρὲ Λωρνίε κι' ὁ «10.801».

«Ο 'Αντρὲ Λωρνίε, τοῦ ἔλεγε, εἶνε ὁ σημερινὸς ζωέμπορος Ρενὲ Ζάν, δσο γιὰ τὸν «10.801» αὐτὸς εἶμαι ἔγω. Μὰ θὰ κάνετε ἄδικα τὸν κόπο νὰ μὲ ἀναζητήσετε. Πρόλαβα καὶ τὸ ἔσκασα ἀπὸ τὴν Γουιάνη!»

«Ο διοικητὴς τῶν κατέργων ἀναγκάσθηκε φυσικὰ νὰ κάνῃ ἀνακρίσεις, καὶ ἔξακρίθωσε ὅτι πράγματι πρὸ πέντε χρόνων εἶχαν δραπετεύσει αὐτὸι οἱ δυὸ κατάδικοι. «Ετοι συνέλαβε τὸν Ρενὲ Ζάν, ἔξήτασε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα του, καὶ δτων εἶδε δτὶ ταίριαζαν μὲ τοῦ Λωρνίε τοῦ ἔδήλωσε:

— Είμαι ύποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάσω.

Μάταια ἔκεινος διαμαρτυρήθηκε ὅτι αὐτὸ ἥταν ἄδικο, ἀφοῦ εἶχε γίνει πειά ἔνας τίμιος ἀνθρωπος!

— «Ο νόμος εἶνε νόμος! τοῦ ἀπάντησε ὁ διοικητής.

Κ' ἔδωσε ἐντολὴ γὰ τὸν στείλουν πάλι στὰ κάτεργα τοῦ Μυρού. Γιὰ τιμωρία μάλιστα τὸν ἔρριξε στὸν ἔκτο καταυλισμὸ, ἐκεὶ ποὺ βρίσκονται οἱ λεπροὶ καὶ οἱ ισοβίτες ἐγκληματίαι!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 30)

οὔτε δ αἰθέρας, οὔτε τὰ τραντάγματα συνέφερναν τὴν λιπόθυμη ξένη.

Η γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου τότε, μαζύ μὲ τὴν καμαριέρα οικωσαν τὴ λιπόθυμη καὶ τὴν μετέφεραν σ' ἔνα δωμάτιο. «Εκεὶ πέρα τὴν ἔγδυσαν καὶ τὴν δάπλωσαν σ' ἔνα κρεβάτι. 'Η 'Εθελ λοιπόν, συνήλθε λιγάκι, ἔθγαλε ἔνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ ρώτησε μὲ συμσύμηνη φωνή, χωρίς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της.

— Γιοῦ εἶνε ὁ ἄνδρας μου;

«Ο πανδοχεὺς ποὺ ἔστεκε στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου, κατρακύλησε γρήγορα στὴ σκάλα κ' ἔτρεξε μπροστὰ στὸν 'Αντρὲ Ντεζουά.

— Μὰ τὶς ἀνθρωπος εἰσαστε ἔσεις, κύριε! τοῦ φώναξε πειραμένος. Δὲν πηγαίνεις ἐπάνω νὰ δῆτε τὴ γυναῖκα σας; «Εκείνη ζεψυχάει στὸ κρεβάτι κ' ἔσεις κάθεστε ἔδω πέρα σὰν νὰ μη συμβαίνῃ τίποτε!...

«Ο 'Αντρέ, ύστερ' ἀπὸ τὶς ἐπιπλήξεις αὐτὲς ἀνέθηκε στὸ δωμάτιο ποὺ ἥταν ἡ 'Εθελ. 'Η ξενοδόχα, τοὺς κύτταξε μ' ἔνα συμπονετικὸ ψόφος κ' ἔπειτα, χωρίς νὰ πῆ τίποτε, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

«Η 'Εθελε τότε ἀνοίξει τὰ μάτια της κ' ἔγινε ροδοκόκκινη χὰν ἀγγελοῦδι.